

пътъ, въ който е влѣзла, и тагава нека се надѣваме, че тя ще възприеме, ще усвои принципитѣ поше на нашия първъ журналистъ, ако нѣма по добри принципи и ще излѣзне прѣдъ нашето общество съзнателно, съ високо знаме, съ опрѣдѣлено направление, съ човѣшки, съ разумни начала и искания. Но да се върнемъ пакъ на „Любословіето“.

Мѣстото и врѣмето не ни позволяватъ да се впуснемъ въ по-дълги разсждения и цитати изъ първото българско списание. Самото списание не е голѣма рѣдкостъ и любопитния читателъ съ голѣмо удоволствие ще прочете много духовити статии на покойния Фотиновъ. Въ списанието му ще намѣрите статии по-разли въпроси: по география, по педагогика, земледѣлие, търговия, история, религия и пр. Особенно мѣсто е дадено на статии по благоправіето, защото, вѣроятно, Фотинову сѣ били познати и испитани нашитѣ сурови ярави. Фотиновото „Любословіе“ може да се смѣта и като първъ иллюстриранъ журналъ, защото въ него има и доста хубави картини на левѣтъ, паупѣтъ и др. На едно мѣсто, като обяснява, какво нѣщо е „содружество или общество“, той казва: „И ако стане нѣкоя общенародна и полѣзна нужда, тя тогава сосъ общо помежду имъ стовараніѣ предстануватъ та я устроюватъ съ тѣя пари, а съ приход-атъ имъ поереснуватъ слѣдователни-те иждивенія (харчове), на примѣръ: като се намерува такова сочиненно и совокупно содружество, може да се допыта и да смисли каквы книги са потребны за училища-та и по секаде употребителны и полѣзны за дѣца-та и за учение-то имъ, то тогава намерува некого добросочинителя да ги спиеше, и да се типошатъ, и тогава продава оныя книги на ученицы-те, безъ кой-то не може да е и ученикъ, ако ги нема. Съ такъвъ начинъ и съ такова правеніѣ и на ученицы-те е лесно и полѣзно, и содружество-то пріима полза отъ кой-то може да дарува и да дава книги безъ пари на сирачета-та, кой-то за такива причини сирѣчь, като нема пари да си купи книга, остаува лишенно и отдалеченно отъ онова, кое-то нѣкога на живот-атъ му става драгоцѣнно, а сега за малко нещо изгубенно. А такова едно общество нарича се *Содружество* па народни книгоизданія, въ кое-то никога не си изгубуватъ хора-та парите, кой-то са въ него положили“ (томъ I, стр. 20). Ето една идея, изказана отъ първия журналистъ, която по всеѣка вѣроятность отъ „Любословіе“ е взета слѣдъ 14 години и турена на практика отъ „Общината на Българската Книжнина“ въ Цариградъ, която издаваше списанието „Български Кни-